

# Hazanın İlk Meyvesiyim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Eylül 2018

Sevgili Didem Madak'ın anısına saygılarımla...

“sonra içime ve hatta dışıma kapandım. küsmek gibi bir şey. bir çeşit gölge fesleğeni. bir çeşit olmayan hayat. zaten hiçbir şeyi kararında bırakmamak ve ortasını bulamamak gibi bir sorunum var benim. epeyce göçebe yaşadım, sadece iki valizim oldu. bir yığın insan tanıdım. ama hep yalnızdım.”(Didem Madak)

Seninle tanışmayı çok isterdim sevgili Didem.

Belki ileride oturur konuşuruz: dertlerimizi ve şiirlerimizi sereriz bir bir her papatya falı açtığımız şiirde ararken kendimizi.

İçimin çapasında bir mercanım  
Büyüttüğüm bitkilerin de isim annesi.  
Hoşlukların sedasıyım  
Şiir başıma neler açtığım değil hani  
Şiirin ruhumdaki yaraları ihlali söz konusu.

Konduramadığım sıfatlar var  
İçimdeki lahit öyle diyor.  
Yere göğe sığdıramadığım insanlar var:  
Ben kozamda muhalif bir böceğim:  
Aklımın iplerine takılı  
Sıra dışlığımın da özeti her yazdığım.

Azınlıkları seviyorum  
Çünkü ben tek başına bir azınlığım.  
Azanlardan olmadım hiç  
Rabbimin sunumunda kelebek kanatlarıma  
Sordum her içime kurt düştüğünde.  
Örtündüğüm değildi aşk  
İçimde ördüğüm o uzun hikâye.  
Bir kızın aşkıydı aslında hayata duyduğu inanç  
Kızılık şerbetinin de ilahını içtim her gece  
Ve muteber bir ölümle kucaklaştım aklım sıra

Yazdığım her şiirde.

Güfitemle muhatabım  
Öldürücü gücüne yenik düştüğüm evrenin  
En yakın şahidiyim ölüme.  
Öldüğüme şahidim  
Sevdiklerim çok yakın olsa da ölüme  
Kucakladığım acıya razıyım  
Onların yerine kanat açmayı dilediğim  
Her mezarlığı yuva bildim kendimce  
Başımı okşayan bir mezarlık bekçisi  
Belki annemin lavanta kokan başörtüsü.

İçimin gizemine demirledim demirleyeli  
Kaçtım ben usulca  
Görünmezliğimin kalesi düşmesin diye  
Sustum ve uyudum sakilce.  
Andığım değildi  
Ar damarımda kutsalım  
Ve en yakınım  
Nasıl ki şah damarımdan yakın...

Muhalifim içimdeki yetime  
Yeter ki;  
Öksüz kalmayayım hani olur da  
Ölüm atlarken sırasını  
Atamadığım duygu mu kaldı sizce?  
İçimdeki cenneti cehenneme çeviren  
Bunca insanı ben çok sevmiştim oysa  
Sonra kendimden nefret etmeyi görev bildim.

Lanetin ucunda asılı bir kelebekten  
Bile incedi ellerim.  
Şimdime de muhalifim yarınım hepten kursağımda  
Takılı.  
Aklımın beyitleri sır küpü  
İçimin iştigali ise hep kimsesizlik.

Hazanın ilk meyvesiyim

Eylül benim yaşadığım tek mevsim.  
Ne gelen oldu ne giden  
Eylül dışında hep terk edilendim ben.